

تحلیل رابطه بین کیفیت فضای میانی و کیفیت های انسانی- محیطی

مورد پژوهی: مجتمع مسکونی شهر بجنورد

استاد راهنما: دکتر نیازعلی امانی

دانشجویان کارشناسی معماری رضا وطن دوست ، یعقوب زمانی ، مهدی
حق پناه ، مهدی ریاحی

چکیده

فضای میانی به مثابه اتصال دهنده عرصه درون و بیرون در مسکن می باشد. مقاله حاضر درصدد بررسی کیفیت این فضا و چگونگی تأثیر آن بر کیفیت زندگی در مجتمع مسکونی همت درخشان شهر بجنورد است. پرسش اساسی پژوهش این است که "کیفیت فضای میانی چه تأثیری بر شکل گیری کیفیت های انسانی- محیطی مجتمع های مسکونی دارد؟" بر همین اساس، کیفیت فضای میانی همچون متغیری مستقل بر کیفیت های انسانی- محیطی به عنوان متغیری وابسته تأثیرگذار است. بر اساس ادبیات این پژوهش، متغیر وابسته شامل مفاهیم "محرمیت و قلمرو"، "هویت"، "امنیت" و "تعامل اجتماعی" می باشد. برای پاسخ به پرسش تحقیق، ابتدا با مرور سابقه موضوع، مفاهیم و نظریه های مرتبط تحلیل شد. در ادامه جهت ارزیابی الگوی نظری هفت مجتمع از میان مجتمع های مسکونی مورد بررسی انتخاب گردید و پرسشنامه های مناسب در میان آنها توزیع شد. لازم به ذکر است که روش تحقیق در این مقاله ترکیبی از مطالعه موردی با روش کمی تحلیل همبستگی است. نتایج حاصل از پژوهش نشان می دهد کیفیت فضای میانی مجتمع، همت درخشان بر شکل گیری کیفیت های انسانی- محیطی در مجتمع های مسکونی شهر بجنورد تأثیر مستقیم دارد. به عبارتی همزمان با بالا بودن میزان متغیر کیفیت فضای میانی، میزان متغیر وابسته بالاتر می باشد و بالعکس.

کلید واژه :

فضای میانی ، مجتمع های مسکونی ، امنیت ، هویت ف محرومیت و قلمرو ،
تعامل اجتماعی